

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 35PP/20/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125010848
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Krivošík
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2025:2125010848.1

Uznesenie

Okresný súd Trnava samosudcom JUDr. Branislavom Krivošíkom v trestnej veci odsúdeného A. B., o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.05.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, § 66 ods. 2, Trestného zákona sa návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 1T/55/2022, zo dňa 13.06.2023, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/92/2023 zo dňa 03.10.2023, zamieťa.

odôvodnenie:

Dňa 27.03.2025 bol tunajšiemu súdu doručený návrh odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Odsúdený v návrhu uvádza, že spĺňa zákonom stanovené podmienky pre podmiennečné prepustenie.

Na verejnom zasadnutí boli oboznámené listinné dôkazy a to hodnotenie ÚVTOS, skrátený výpis klienta, aktuálny odpis RT, rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 13.06.2023 sp.zn. 1T/55/2022 a uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 03.10.2023 sp.zn. 1To/92/2023.

Zo skráteného výpisu klienta ako aj z oboznámených rozhodnutí vyplýva, že odsúdený bol rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 13.06.2023 sp.zn. 1T/55/2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 03.10.2023 sp.zn. 1To/92/2023 uznaný vinným zo spáchania zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), e) a na § 139 ods. 1 písm. e) trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky so zaradením na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou vyplýva, že odsúdený bol dňa 20.02.2024 premiestnený do ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou na ďalší výkon trestu. Po týždennom pobyte v nástupnom oddiele bol umiestnený do oddielu s diferenciačnou skupinou „B“, kde sa nachádza doposiaľ. V dostupnej pedagogickej dokumentácii je správanie a vystupovanie odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody v predchádzajúcom ústave hodnotené kladne. Úprave vlastného zovňajšku venoval náležitú pozornosť, na cele a vo svojich osobných veciach si udržiaval poriadok. Neboli zaznamenané žiadne negatívne poznatky. Voči väzenskému personálu a iným väzneným osobám vystupoval slušne. Disciplinárne odmenený ani potrestaný nebol. Voľný čas trávil počúvaním rozhlasového vysielania, sporadicky sa zúčastňoval vychádzok. Pracovne zaradený nebol. Kontakt udržiaval s dcérou a synovcom. V aktuálnom ústave je jeho správanie a vystupovanie na požadovanej úrovni. Ústavný poriadok a časový rozvrh dňa dodržiava. V kolektíve odsúdených konfliktné situácie nevyvoláva ani sa do nich nezapája. Osobnú hygienu dodržiava, dbá o svoj zovňajšok. V osobných veciach si udržiava poriadok. Z radov odsúdených nezastáva žiadnu funkciu. V tunajšom ústave nebol

disciplinárne odmenený ani disciplinárne potrestaný. Záujem o vzdelávanie neprejavil, neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz ani iné formy vzdelávania. Vo svojom voľnom čase sleduje televízne vysielanie, počúva rozhlasové relácie a hrá spoločenské hry. V prípade priaznivých poveternostných podmienok využíva možnosť vychádzok. Do akcií organizovaných v rámci kultúrno-osvetovej činnosti sa zapája podľa ponuky a záujmu. Svoj voľný čas využíva zmysluplne. Odsúdený nie je pracovne zaradený na žiadnom pracovisku zo zdravotných dôvodov. Podľa potreby sa zapája do činností pre všeobecný rozvoj osobnosti odsúdeného v oblasti udržiavania, čistoty a upravenosti ubytovacích a spoločných priestorov ústavu. K týmto činnostiam prístupuje zodpovedne. Vyrastal v úplnej rodine. Rodičia už nežijú. Má jedného brata a jednu sestru. Odsúdený ukončil základnú školu. Po ukončení základnej školy pokračoval v ďalšom štúdiu na strednej odbornej škole v odbore stolár, ktoré ukončil výučným listom. Pred vzatím do výkonu trestu odňatia slobody pracoval vo firme Land Rover ako vodič vysokozdvížneho vozíka. Odsúdený je slobodný, otec dospeljej dcéry, vyživovací povinnosť si nenahlásil. Pred výkonom trestu býval na ubytovni v Šuranoch. Kontakt udržiava formou osobnej korešpondencie a telefonicky s dcérou a synovcom. O návštevy počas výkonu trestu nepožiadala. Deklaruje, že po výkone trestu pôjde bývať k dcére. Na oddiele mu bol venovaný individuálny prístup so zameraním na zmenu životného štýlu, zodpovednosť a na vytvorenie kritického postoja k svojej trestnej činnosti. Postoj odsúdeného k jeho predchádzajúcej trestnej činnosti nie je dostatočne kritický, odsúdený si nedokázal vyvodit' pre seba ponaučenie do budúcnosti. Aj napriek snahe zo strany väzenského personálu prehlbovať kritický postoj, jeho vnútorný postoj sa javí ako formálne kritický. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odsúdený čiastočne plní stanovené ciele programu zaobchádzania. Resocializačná prognóza je u odsúdeného podľa nástroja hodnotenia rizika recidívy trestnej činnosti CRA priaznivá. Riziko recidívy trestnej činnosti je nízke. V pedagogickej dokumentácii je v súčasnosti evidované ďalšie trestné stíhanie voči odsúdenému. V závere hodnotenia riaditeľ ÚVTOS uvádza, že na základe uvedených skutočností odporúča odsúdeného podmienene prepustiť a v prípade podmienenečného prepustenia odporúča uloženie probačného dohľadu.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že odsúdený má v registri trestov 4 záznamy.

Prokurátor na verejnom zasadnutí uviedol, na podklade vykonaného dokazovania je toho názoru, že v prípade odsúdeného nie sú splnené všetky podmienky na podmienenečné prepustenie. Za nesplnenú považuje prvú materiálnu podmienku, keď odsúdený svojím správaním v ÚVTOS nepreukázal polepšenie, za určujúce považuje primárne absenciu disciplinárnej odmeny ako i nekritický postoj odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti. S ohľadom na uvedené navrhuje žiadosť odsúdeného o podmienenečné prepustenie zamietnuť.

Odsúdený na verejnom zasadnutí uviedol, že jeho postoj k trestnej činnosti je, že ľutuje, čo spáchal.

Podľa § 415 ods. 2 Trestného poriadku, o podmienenečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody osoby odsúdenej za zločin po výkone jeho polovice súd rozhoduje len na návrh riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona, súd môže odsúdeného podmienenečné prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona, pri rozhodovaní o podmienenečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Z dikcie citovaných ustanovení vyplýva, že súd môže odsúdeného podmienične prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody za súčasného splnenia 3 podmienok: (i) vykonanie zákonom stanovenej doby uloženého trestu; (ii) odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojim správaním preukazuje polepšenie; (iii) od odsúdeného možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Zmysel podmieničného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol páchatel' automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu, bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. Podmieničné prepustenie je totiž na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život. Podmieničné prepustenie má mať na odsúdeného výchovný vplyv a to nielen ten, že iba v skúšobnej dobe po podmieničnom prepustení bude odsúdený viesť riadny život, ale predovšetkým ten, že odsúdenému je daná šanca na riadny život s tým, že sa už trestnej činnosti viac nedopustí, nakoľko rozhodnutím o podmieničnom prepustení súd prezumuje, že výkon trestu odňatia slobody splnil vo vzťahu k osobe odsúdeného svoj účel. Pritom platí, že ak súd nezistí „polepšenie sa“ odsúdeného, nemôže ani dospieť k záveru, že by odsúdený po podmieničnom prepustení viedol riadny život.

Rozhodnutie o podmieničnom prepustení je fakultatívnej povahy, čo znamená, že naň neexistuje právny nárok, ktorého by sa mohol odsúdený domáhať ihneď, ak sa po určitéj zákonom stanovenej dobe správal vo výkone trestu slušne a vzorne si plnil uložené povinnosti (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Urtos/1/2019).

Súd v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, a dospel k nasledovným záverom.

Prvá zákonná (formálna) podmienka splnená je. Návrh bol podaný v zmysle § 66 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, odsúdený vykonal potrebnú časť trestu odňatia slobody. Ku dňu rozhodovania súdu o žiadosti odsúdeného je táto podmienka splnená.

Druhá zákonná podmienka a to tá, že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich pracovných i mimopracovných úloh vrátane dodržiavania všetkých právnych noriem vzťahujúcich sa na výkon trestu preukázal polepšenie, podľa názoru súdu nie je splnená.

K posudzovaniu materiálnej podmienky súd úvodom pripomína, že nie každý aspekt správania, či splnená alebo nespĺnená povinnosť odsúdeného znamená jeho polepšenie či nepolepšenie a môže byť relevantná pri posudzovaní splnenia tejto podmienky. Polepšeniu môže napríklad nasvedčovať, ak sa odsúdený zúčastňuje programov určených na predchádzanie trestnej činnosti, rozpozna a reflektuje okolnosti, ktoré v minulosti prispeli k tomu, že páchal trestnú činnosť, pracuje, napriek tomu, že pred nástupom trestu bol dlhodobo nezamestnaný, zlepšuje svoje znalosti a schopnosti s cieľom uplatniť sa v spoločnosti, získava náhľad na svoju trestnú minulosť a úprimne ľutuje svoje konanie. Vo všeobecnosti ale nie je vhodné vychádzať iba z počtu získaných disciplinárnych odmien a uložených disciplinárnych trestov, pretože taký počet bez uvedenia, za čo boli uložené, nemá výpovednú hodnotu z hľadiska polepšenia a nápravy a navyše nie je možné opomenúť ani meniacu sa prax jednotlivých väzňov pri udeľovaní disciplinárnych odmien a trestov. Primárne je preto potrebné hodnotiť, za čo boli odsúdenému uložené disciplinárne odmeny a tresty a nie koľko mu ich bolo uložených. Za prejav polepšenia či nepolepšenia odsúdeného nie je možné bez bližšieho odôvodnenia považovať jednoduché skutočnosti nenaviazané na zmenu vnútorného postoja odsúdeného, ako napríklad upratovacie práce či naopak neporiadok na cele. Platí však, že každý odsúdený by spravidla mal získať aspoň nejakú disciplinárnu odmenu. Ak sa tak nestalo, alebo pokiaľ má odsúdený nezahladený disciplinárny trest, môže to svedčiť o tom, že k polepšeniu nemuselo prísť. Avšak aj v prípade, že odsúdený disciplinárnu odmenu nezískal, je potrebné skúmať argumenty a iné skutočnosti, ktoré môžu svedčiť o skutočnom polepšení odsúdeného bez ohľadu na neexistenciu disciplinárnych odmien, či naopak existenciu nezahladených disciplinárnych trestov.

Pri posudzovaní splnenia podmienky polepšenia je ďalej potrebné reflektovať celý priebeh výkonu trestu a vývoj odsúdeného v tomto priebehu. Nie je preto možné mechanicky hodnotiť celý výkon trestu bez zohľadnenia behu času a zvážením vývoja odsúdeného, najmä ak vykonáva trest v dlhšej výmere. Na

polepšenie nie je možné usudzovať len podľa vyššieho počtu disciplinárnych odmien, keďže automaticky z neho nevyplýva, že sa odsúdený skutočne polepšil. Súdy sú povinné sa zaoberať otázkou, či pozitívne správanie sa odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody svedčí o skutočnej zmene životného postoja odsúdeného, aké je jeho bližšie správanie sa vo výkone trestu a za čo sú mu disciplinárne odmeny udeľované.

Práve polepšeniu môže nasvedčovať tá skutočnosť, že odsúdený sa zúčastňuje programov určených na predchádzanie trestnej činnosti, rozpozná a reflektuje okolnosti, ktoré v minulosti prispeli k tomu, že páchal trestnú činnosť, zlepšuje svoje znalosti a schopnosti s cieľom uplatniť sa v spoločnosti, získava náhľad na svoju trestnú minulosť a úprimne ľutuje svoje konanie.

V tomto prípade možno konštatovať, že odsúdený nijako svojou aktivitou nevybočuje z radu, síce režimovo prispôsobených, avšak priemerných väzňov. Predsa nestačí, pokiaľ sa odsúdený správa v súlade s pravidlami stanovenými pre výkon trestu odňatia slobody. Polepšenie je totiž vývojový proces vnútornej premeny páchatelovej osobnosti, ktorý sa navonok prejavuje v jeho správaní. Dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody však samé o sebe automaticky neznamena, že sa odsúdený polepšil, pretože môže byť aj len prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie väznice, nie o náznak skutočných zmien osobnosti odsúdeného.

Z hodnotenia riaditeľa ústavu vyplýva, že jeho správanie je síce na požadovanej úrovni, ale za celý doterajší pobyt vo výkone trestu si nevytvoril podmienky na získanie žiadnej disciplinárnej odmeny. Pritom platí aj to, že odsúdený by mal získať počas výkonu trestu aspoň jednu disciplinárnu odmenu a v prípade dlhšieho výkonu trestu aspoň jednu disciplinárnu odmenu ročne. Z uvedeného vyplýva, že odsúdený nevyvíja dostatočne aktívnu snahu z jeho strany po akýchkoľvek dostupných aktivitách vo výkone trestu, ktoré by nasvedčovali jeho polepšeniu sa. Prevažne len dodržiava podmienky výkonu trestu, čo je ale jeho elementárna povinnosť. Je možné preto konštatovať, že jeho správanie je prispôbením sa režimu v ústave a nevybočuje z rámca správania ostatných odsúdených vo výkone trestu. Odsúdený si síce plní svoje povinnosti počas výkonu trestu odňatia slobody, automaticky z neho nevyplýva, že sa odsúdený aj skutočne polepšil.

Z hodnotenia tiež vyplýva, že jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti nie je dostatočne kritický, nedokázal si vyvodit' pre seba ponaučenie do budúcnosti. Na verejnom zasadnutí verbalizoval len to, že prejavuje ľútosť čo je nedostatočné na to, aby súd mohol usúdiť, či deklarovaný postoj je skutočne kritický, teda ide o jeho vnútorné presvedčenie, alebo len ide len o formálny postoj, bez toho aby obžalovaný skutočne vnútorne prijal rozhodnutie v budúcnosti sa vyhýbať spáchaniu akejkoľvek trestnej činnosti.

Odsúdený doposiaľ nepreukázal žiadnu zvýšenú snahu po náprave, teda počas výkonu trestu neurobil nič, čím by súd presvedčil, že sa polepšil a prebehla u neho vnútorná zmena v jeho hodnotovej orientácii.

Na základe záverov plynúcich z hodnotenia odsúdeného ústavom na výkon trestu odňatia slobody, je možné konštatovať, že táto zákonná materiálna podmienka nie je u odsúdeného splnená.

Tretia zákonná (druhá materiálna) podmienka, t. j. dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného po jeho prepustení na slobodu, podľa názoru súdu splnená nie je.

Súd pri skúmaní splnenia tejto podmienky objasňuje, skúma, komplexnejšie posudzuje všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, prostrediu, v ktorom žil, celý jeho doterajší život, povahu, charakter trestnej činnosti, pre ktorú je vo výkone trestu s jediným cieľom, či všetky tieto skutočnosti umožňujú prijať prognózu, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život, t.j. život v súlade s právnymi, morálnymi a etickými normami spoločnosti.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu neexistuje právny nárok, ktorého by sa mohol odsúdený domáhať ihneď, ako sa po určitú zákonom stanovenú dobu správal vo výkone trestu slušne a vzorne si plnil uložené povinnosti. V zmysle odborných názorov „zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol páchatel' automaticky prepustený po odpykaní

stanovenej doby na slobodu, bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. Podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je totiž na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy.“ (ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 952).

Posúdenie otázky prípadnej recidívy je svojim spôsobom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, pričom súd je vždy odkázaný na objektívne okolnosti, medzi ktoré je nutné zaradiť aj doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti.

Materiálnu podmienku možnosti očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život je potrebné skúmať aj pri zohľadnení jeho skorších odsúdení. Túto podmienku súd objasňuje a skúma komplexnejšie, posudzuje všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, povahu a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je odsúdený vo výkone trestu s jediným cieľom dospieť k záveru, či všetky tieto skutočnosti umožňujú prijať prognózu, že odsúdený v prípade podmienečného prepustenia na slobodu povedie riadny život, t. j. život v súlade s právnymi, morálnymi a etickými normami spoločnosti.

Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku v zmysle ust. § 66 ods. 1 Trestného zákona a síce, že od odsúdeného možné dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, túto podmienku súd nepovažuje za splnenú.

Odsúdený v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za zločin porušovania domovej slobody v trvaní 2 rokov. Nejde pritom o jeho jednorazové vybočenia z hraníc inak riadneho života. Už pred spáchaním uvedeného skutku bol odsúdený za trestnú činnosť, hoci menej závažného charakteru, v porovnaní s trestným činom, za ktorý trest vykonáva. Za prečin ublíženia na zdraví a prečin pyliactva mu bol opakovane uložený podmienečne odložený trest odňatia slobody, teda tresty, ktoré mali odsúdeného nasmerovať na cestu vedenia riadneho života. Tieto tresty sa v ďalšom správaní odsúdeného pozitívne neprejavili. Rovnako je pre zhodnotenie tejto podmienky relevantný aj časový odstup medzi spáchaním trestných činov. Odsúdený spáchal trestný čin ešte počas plynutia skúšobnej doby predchádzajúceho odsúdenia, teda ani prípadná hrozba nariadenia podmienečne odloženého trestu ho neodradila od páchania trestnej činnosti.

V prípade odsúdeného tak nejde o prvé vybočenie z rámca riadneho života, ale o opakované porušenie záujmov chránených trestným zákonom. V štruktúre jeho trestnej činnosti dochádza ku gradácii v miere závažnosti (od prečinov k zločinom). Aj povaha a miera závažnosti trestného činu, ktorého sa dopustil, svedčia o nedostatku rešpektu k dodržiavaniu právnych noriem u odsúdeného.

Správania odsúdeného v minulosti neumožňuje vysloviť sa v prospech jeho novej prognózy, t. j. že by v prípade prepustenia viedol riadny život na slobode.

Z uvedeného dôvodu súd má obavu, že aj v prípade podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, odsúdený nebude viesť riadny život, keďže predchádzajúce miernejšie formy potrestania, nemali na odsúdeného žiadny pozitívny vplyv. Jeho zjavné protiprávne konanie počas pobytu na slobode v čase, kedy sa zjavne výchovný účel trestu nespojeného s odňatím slobody minul účinkom, a zároveň potreba pokračovať v procese resocializácie, tak aby sa jej riziko minimalizovalo resp. vylúčilo, neumožňujú súdu dospieť k záveru, že od neho možno očakávať vedenie riadneho života v prípade podmienečného prepustenia z výkonu trestu.

Za takýchto okolností preto súd konštatuje, že riziko recidívy u odsúdeného nie je eliminované. Súd preto zastáva názor, že úplnú nápravu odsúdeného je možné dosiahnuť len ďalším výkonom uloženého trestu odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok. Sťažnosť sa podáva na Okresný súd Trnava a to do 3 (troch) pracovných dní od oznámenia uznesenia, a rozhoduje o nej Krajský

súd v Trnave. Oznámením uznesenia je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba uznesenie doručiť, alebo doručenie rovnopisu uznesenia. Právne neúčinná je sťažnosť podaná osobou, ktorá sa svojho práva podať sťažnosť výslovne vzdala.